

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: **V. B.**, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331
65 Tis u Blatna (dále jen **ZZC**)
zastoupený: Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem
Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34
Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 17. 7. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2024, č. j.
OAM-767/DS-D03-D04-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 28. 6. 2024, č. j. OAM-767/DS-D03-D04-2024, rozhodl žalovaný v řízení o předání žalobce do příslušného státu, jež bylo zahájeno dne 6. 6.

2024 z moci úřední dle § 11 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**) a dle čl. 26 odst. 1 Nařízení tak, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Dublinké nařízení**), je Spolková republika Německo (dále jen **SRN**). Současně žalovaný uvedl, že rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu a podle § 25 písm. i) téhož zákona z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II.

Žaloba

2. Žalobce na úvod žaloby sdělil, že již během pohovoru projevil svou vůli podat žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, jelikož mu hrozí pro případ návratu zpět do země původu vážné nebezpečí. Žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal v SRN, avšak ani tam se necítí bezpečně, neboť je tam ohrožován skupinou vymahačů dluhů, kteří ho pronásledují z Gruzie. Současně žalobce považoval azylové středisko v SRN za přeplněné, a jeho pobyt by tak nebyl zajištěn důstojným způsobem. Proto žalobce žádal, aby bylo o jeho azylové žádosti rozhodováno na území ČR, kde aktuálně pobývá. Ačkoli žalobce svoji vůli setrvat na území ČR a z toho vyplývající žádost o uplatnění čl. 17 Nařízení jasně projevil, žalovaný na toto řádně nereagoval a tento požadavek žalobce vůbec neposuzoval. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval jeho zdravotním stavem, který se zhoršuje, a tím, zda jeho zdravotní stav umožňuje realizaci předání do SRN. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí v části posouzení situace okolo azylového řízení v SRN. Rovněž dle žalobce z napadeného rozhodnutí nevyplývá, zda je důvod žalobce k azylovému řízení do SRN předávat. Žalobce také uvedl, že je nutno posuzovat, zda německá azylová zařízení, která čelí enormnímu tlaku ze strany žadatelů o azyl z celého světa, nejsou přetížená. Zvláštní okolnosti, pro které by měla ČR rozhodnout, že převezme řízení o žádosti žalobce, spatřoval žalobce v tom, že se nachází na území ČR, tudíž je nevhodné, aby byl s ohledem na náklady a administrativní zátěž s tím spojenou přemísťován do jiné země. Dále spatřoval tyto okolnosti ve špatném a nedůstojném stavu azylových zařízení v SRN, jakož i v hrozbě nebezpečí z vymahačů dluhů, kteří žalobce pronásledují a v SRN ho již našli. Současně žalobce uvedl, že má na území ČR rodinu, u níž může po dobu řízení bydlet. Žalobce má za to, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval dostatečně otázkou, zda v případě SRN existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, či posuzování azylových žádostí. Žalovaný přitom předmětnou otázku řešil toliko paušálně. Žalobce byl vzhledem k uvedenému toho názoru, že rozhodnutí správního orgánu je v rozporu s ust. § 2, 3, 4, 36 odst. 3, 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., a dále s ust. §10a odst. 1 písm. b), § 25 písm. i) zákona o azylu a dále v rozporu s ust. čl. 3 odst. 2 Nařízení, čl. 17 Nařízení, jakož i v rozporu s pro ČR závaznými mezinárodními dokumenty, zejména potom čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 31. 7. 2024 žalovaný popřel oprávněnost námitek žalobce a nesouhlasil s nimi, neboť neprokazují, že by porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu nebo Dublinského nařízení. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nedospěl k závěru, že by ČR byla příslušná pro posouzení žalobcovy žádosti, neboť k posouzení jeho žádosti je příslušná SRN, do které bude na základě napadeného rozhodnutí předán. Žalovaný shrnul, že žalobce byl zadržen na území ČR z důvodu nelegálního pobytu na území ČR bez platného povolení k pobytu nebo platného víza. Žalobce si byl vědom, že přicestoval na území ČR neoprávněně. Žalovaný při posuzování okolností a předložených důkazních materiálů případu žalobce postupoval v souladu s obecnými zásadami a zárukami uvedenými v kapitole II. Dublinského nařízení. Ve vztahu k určení příslušného členského státu podle kritérií uvedených v kapitole III. Dublinského nařízení vyloučil aplikovatelnost čl. 8–15. Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC žalovaný zjistil, že žalobce požádal dne 30. 6. 2023 o udělení mezinárodní ochrany na území SRN. S ohledem na uvedené žalovaný požádal dne 10. 6. 2024 SRN o posouzení své odpovědnosti za žádost o mezinárodní ochranu. Dne 17. 6. 2024 SRN přijalo svou odpovědnost. Žalovaný se s ohledem na toto ustanovení zabýval skutečností, zda v případě SRN existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům. Žádné takové nedostatky nebyly žalovaným zjištěny. K námitkám zdravotního stavu žalovaný odkázal na čl. 80 a 79 správního spisu, kde je explicitně v lékařské zprávě ze dne 12. 7. 2024 uvedeno, že žalobce je schopen leteckého transferu. Žalobní argumentace, že žalobci nebyla v SRN poskytnuta zdravotní péče či sociální služby, je s ohledem a obsah správního spisu zcela lichá. Dále žalovaný poukázal na významné rozpory ve výpovědích žalobce stran jeho rodinných poměrů. Žalobce se rovněž nevyjádřil ve smyslu, že by chtěl na území ČR setrvat kvůli přítelkyni nebo dětem. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný neshledal dostatečné důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. K námitce nezohlednění možnosti aplikace čl. 17 Dublinského nařízení žalovaný uvedl, že zmíněný článek v daném případě není aplikovatelný, neboť není povinností správního orgánu zabývat se případnou aplikací čl. 17 Dublinského nařízení v případech řízení o přijetí zpět, tak jak konstatoval Krajský soud v Brně ve svém rozsudku sp. zn. 22 Az 12/2016-68 ze dne 30. 5. 2017. Žalovaný uzavřel, že žalobce nemá na území ČR žádné přímé rodinné vazby podle čl. 2 Dublinského nařízení. Žalobce v průběhu správního řízení nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v SRN. Žalovaný proto konstatoval, že nenašel řádné důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Velmi neurčitou žalobní argumentaci týkající se údajných rodinných příslušníků na území ČR, neshledal žalovaný způsobitou vyvrátit jeho stanovisko, považuje ji za irelevantní a účelově uvedenou. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomníval, že by při svém postupu porušil příslušná ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že má za to, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Námitky uvedené v žalobě tak shledal žalovaný irelevantními a účelově uvedenými, žalobu proto neshledal důvodnou a navrhl, aby byla zamítnuta.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a proto byl jeho souhlas s takovým postupem dle § 50 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), presumován; soud neshledal k nařízení jednání důvod, a proto rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu vyplývá, že dne 6. 6. 2024 byl žalobce zadržen a následně zajištěn při nelegálním pobytu na území ČR. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v SRN dne 30. 6. 2023. Žalovaný obdržel rovněž informaci PČR, jejíž součástí byl také Protokol o podání vysvětlení účastníka správního řízení ze dne 6. 6. 2024, ve kterém žalobce uvedl následující skutečnosti. V současné době bydlí na ubytovně na Praze 9, platí 200 euro. Kdy přicestoval do schengenského prostoru si nepamatuje, do ČR přijel ze SRN asi před měsícem. Neměl uděleno žádné vízum ani pobytové oprávnění. O azyl žádal v SRN, bylo mu řečeno, že má vyhoštění a má ze SRN odjet. V SRN byl v uprchlickém táboře, kde mu dělali operaci srdce, pak přijel do ČR. V SRN dostal lhůtu na vycestování do ledna 2024 a zákaz vstupu do schengenského prostoru. Nikdo mu ale nic neřekl a on nevěděl do kdy má odjet. Do ČR si přijel léčit srdce a za kamarády. Cestovní doklad ztratil. Rodinu, manželku a tři děti, má v Gruzii, je s nimi v telefonickém kontaktu. Žádné rodinné příslušníky na území EU nemá, v ČR má pouze přátele. Pracuje různě po brigádách, stále zaměstnání ani pracovní povolení nemá. Je po operaci srdce a bere pravidelně léky. Ve vycestování z ČR mu nic nebrání. V rámci pohovoru dle Dublinského nařízení dne 20. 6. 2024 žalobce uvedl, že je zdravý a schopen pohovoru. Z Gruzie odcestoval kvůli dluhům, které nebyl schopen splatit a napadali ho vymahači, kteří mu vyhrožovali zabitím. Z Gruzie odcestoval dne 6. 3. 2023. Cestoval na biometrický pas do SRN, odtud následně na 3 měsíce na Maltu. Do ČR přicestoval, protože ho v SRN našel člověk, který od něj měl vymáhat dluhy. Bylo to před dvěma měsíci. Přijel za svojí rodinou, přítelkyní a společnými dětmi, kteří žijí společně na území ČR. O mezinárodní ochranu žádal v SRN a 9 měsíců tam pobýval. Bylo mu poskytnuto ubytování v uprchlickém táboře a následně v rodinném domě na vesnici. Všechny služby jako strava, tlumočení a sociální služby mu byly v SRN poskytnuty. V ČR má přítelkyni a děti. Jiné rodinné příslušníky na území EU nemá. Léčí se s nemocným srdcem a vysokým krevním tlakem, v poslední době se jeho zdravotní stav zhoršil. Žalobce navštěvuje lékaře v zařízení. Chtěl by se vrátit do Gruzie, ale kvůli člověku, který vymáhá dluhy se tam vrátit nemůže. Ze stejného důvodu se nemůže vrátit ani do SRN. Dne 20. 6. 2024 byla žalobci poskytnuta možnost seznámit se s podklady rozhodnutí ve věci řízení o předání. Žalobce se tohoto práva vzdal, ale navrhl doložení podkladů ke správnímu řízení přes svého právního zástupce, k tomu však nedošlo. S ohledem na výše uvedené žalovaný požádal dne 10. 6. 2024 SRN o posouzení své odpovědnosti za žádost o mezinárodní ochranu. Dne 17. 6. 2024 SRN přijalo svou odpovědnost.
8. Soud na úvod své argumentace shledává nezbytným vymezit hlavní cíl dublinského systému pro další část rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni

ze dne 17. 4. 2018, č. j. 60 Az 80/2017-95, kde soud vyslovil, že: „*Hlavním smyslem existence nařízení Dublin III je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle nařízení Dublin III zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu.*“ Na základě výše uvedeného tak lze tvrdit, že dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce či k věcnému posouzení žalobcovi žádosti, nýbrž k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu není pobytová situace žalobce či důvody, pro něž požádal o udělení mezinárodní ochrany v zahraničí, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti. Předmětem řízení tudíž nejsou především důvody, pro něž se žalobce nemůže vrátit do země původu (Gruzie) a všechny námitky tímto směrem jsou proto nepodstatné.

9. Podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení „Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen: přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.“
10. Soud v obecné rovině přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a řešil, zda byly naplněny podmínky pro postup dle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení. Již v průběhu správního řízení byla zjištěna skutečnost, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v SRN dne 30. 6. 2023, což sám potvrdil v protokolu o podání vysvětlení ze dne 6. 6. 2024. Dále tuto skutečnost potvrdilo SRN, jež ve své odpovědi ze dne 17. 6. 2024 uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce na základě čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení. Není tedy důvod k pochybám, že v době nynějšího řízení o předání splňoval žalobce podmínky pro aplikaci výše uvedeného článku. V daném případě tak byla správně určena místní příslušnost SRN dle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení. Z tohoto hlediska je tak nedůvodná i námitka žalobce stran absence zjištění stavu vyřízení jeho žádosti v SRN, neboť jak žalobce sám uvedl, bylo mu ze strany SRN uloženo vyhoštění, což jasně značí ukončení azylového řízení v SRN. Rovněž žalobce tuto skutečnost nijak nerozporoval.
11. Otázka udělení mezinárodní ochrany SRN či ČR není předmětem tohoto řízení, neboť jak již bylo zmíněno výše, předmětem tohoto řízení je určení místní příslušnosti státu, který bude rozhodovat o podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a též o realizovatelnosti jeho předání. Poté co byla verifikována místní příslušnost SRN, byl správní orgán povinen dále určit, zda v SRN nedochází k systematickým nedostatkům. Za tímto účelem si žalovaný obstaral dokumenty vypovídající o azylové situaci v SRN (viz str. 3-4 napadeného rozhodnutí), které podrobně popisovaly azylové řízení v SRN, a nevyplynulo z nich ničeho, co by poukazovalo na eventuální domněnku o potencionálních systematických nedostacích. Současně soud považuje za významné poukázat na skutečnost, že žalobce v průběhu řízení o předání neprokázal žádné skutečnosti nasvědčující existenci systémových nedostatků panujících na území SRN.
12. K již uvedenému soud považuje za důležité dále poukázat na rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018 – 26, z něhož zejména vyplývá skutečnost, že v případě členských států EU je předpoklad dodržování základních lidských práv, a tudíž i s tím související předpoklad neexistence systémových nedostatků. Přesto, jak lze dovodit z rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 - 44, tato skutečnost sama nepostačuje pro vyloučení domněnky

existence systémových nedostatků, nýbrž je nutné dále v intencích posledně uvedeného rozsudku, aby si správní orgán zajistil další podklady, které důvěryhodně vypovídají o stavu dodržování lidských práv a vylučují riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, který má být do příslušného členského státu přemístěn a objektivně je vyhodnotit. S ohledem na výše uvedené soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by se žalovaný existencí systémových nedostatků zabýval nedostatečně a obecně pouhým konstatováním obecných faktů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména uvedl fakta vyplývající z Informací OAMP 30. 5. 2023 týkající se azylového systému v SRN, čímž splnil povinnost zajistit si další podklady vypovídající o stavu dodržování lidských práv a vylučující riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení v SRN. Rovněž se zabýval existencí závazného rozhodnutí či jiného závazného právního dokumentu na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvoru či jiných vrcholných orgánů mezinárodních organizací působících na poli ochrany základních lidských práv, které by zavadávaly domněnku o existenci systematických nedostatků pro žadatele o mezinárodní ochranu v SRN či jiného nelidského či ponižujícího zacházení ze strany SRN, avšak žádné nezjistil. Dále byl žalobce seznámen s výsledkem řízení a s tím souvisejícím předáním do SRN jako země příslušné k posouzení jeho žádosti. V rámci seznámení s podklady rozhodnutí se žalovaný dotázal žalobce, zda chce uvést další rozhodné skutečnosti či doplnit podklady rozhodnutí. Žalobce přislíbil doplnění podkladů rozhodnutí jeho právním zástupcem, to se však nestalo. Rovněž se žalovaný dotázal žalobce, zda je ochoten se do SRN vrátit, ten takovou možnost odmítl, neboť ho tam hledal vymahač dluhů, kvůli kterému uprchl z Gruzie. Z uvedeného ani z dalších podkladů rozhodnutí nic nenasvědčuje tomu, že by byl žalobce v SRN vystaven riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Zhodnocení veškerých takto získaných informací provedl žalovaný na str. 3-4 napadeného rozhodnutí, a to způsobem, který nevykazuje žádné nedostatky zakládající pochyby o nedostatečném vypořádání se s tím, zda v SRN ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu dochází k systémovým nedostatkům dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, a to ani v individuálním vztahu k žalobci. Soud tak na základě výše uvedeného neshledal námitku žalobce důvodnou, neboť žalovaný se dostatečným, jasným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou možné existence systémových nedostatků hrozících v SRN. Současně soud podotýká, že žádný právní předpis, soudní rozhodnutí či jiný mezinárodní dokument neuvádí, jaké množství podkladů je správní orgán povinen opatřit, aby vyloučil existenci systémových nedostatků ve státě, kam bude cizinec dle Dublinského nařízení předáván. Správní orgán je tak „pouze“ povinen objektivně a náležitě zjistit tyto skutečnosti takovým způsobem, aby nevznikaly důvodné pochybnosti. V daném případě soud považuje tuto povinnost žalobce, s ohledem na výše uvedené, za splněnou. Nad to soud připomíná, že ačkoliv Informace OAMP 30. 5. 2023 jsou počítány jako jeden podklad, informace v ní obsažené jsou souhrnem nejdůležitějších informací z mnoha dalších objektivních a důvěryhodných zdrojů, tudíž je tento podklad dostatečně způsobilý podat dostatečně konkrétní a k věci vypovídající popis skutečného stavu dodržování lidských práv a azylového systému v SRN. Soud po provedení přezkumu neshledal důvody pro to domnívat se, že by v rozporu s uvedeným skutečně v SRN docházelo k systematickým nedostatkům, a proto shledal žalobní námitku nedůvodnou.

13. Přesto považuje soud za vhodné vyjádřit se k aktuálně v žalobě tvrzeným systémovým nedostatkům, které soud neshledal důvodnými, neboť nedosahují takové intenzity, aby je bylo možné podřadit pod podmínky stanovené v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, což je v souladu s výše uvedeným názorem soudu. Zejména v tomto směru žalobce zmínil

nedostatečné kapacity ubytovacích zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, přičemž žalobce již v ubytovacím zařízení v SRN pobýval a v rámci podání vysvětlení neuvedl žádné nedostatky v podobě nedostačující kapacity. Rovněž ze shromážděných podkladů nevyplývá, že by kapacity ubytovacích zařízení byly nedostačující a že by takový jev mohl vést až k nedostatkům podřaditelným pod čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Ostatně jak žalobce uvedl, když opustil ubytovací zařízení, pobýval v rodinném domě, tudíž je SRN schopno pružně reagovat na zvýšený počet žadatelů o mezinárodní ochranu a zajišťovat jim slušné ubytování.

14. Co se týče obav žalobce z vymahačů, kteří ho měli vyhledat i na území SRN, soud konstatuje, že v případě kontaktování vymahači po návratu žalobce do SRN, může žalobce požádat o poskytnutí pomoci a ochrany příslušné policejní útvary SRN. Nad to soud poukazuje na rozpor ve výpovědích žalobce v rámci podání vysvětlení ze dne 6. 6. 2024 a pohovoru v rámci řízení dle Dublinského nařízení ze dne 20. 6. 2024, kdy v prvně jmenovaném případě žalobce uvedl jako důvod příjezdu do ČR zájem na léčbě srdce v ČR a návštěvu přátel, přičemž zde chtěl setrvat pouze měsíc. Naopak v druhém případě uvedl jako důvod příjezdu již zmíněnou obavu z vymahačů dluhů, kteří jej našli v SRN. I s ohledem na tyto rozpory ve výpovědích považuje soud výpověď žalobce za nedůvěryhodnou a tvrzení ohledně obav z vymahačů za účelové. Nicméně, i přes tyto dílčí závěry soudu zůstává stěžejním fakt, že žalobci nebrání nic v tom, aby po předání zpět do SRN vyhledal ochranu před vymahači dluhů u příslušného útvaru policie SRN či jiných složek. Ostatně tytéž závěry uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, když uvedl, že orgány SRN jsou nestranné a žalobce se se na ně v případě řešení svých osobních sporů může obrátit.
15. K námitce nezohlednění možnosti aplikace čl. 17 Dublinského nařízení soud konstatuje, že čl. 17 v daném případě není aplikovatelný, jak uvedl ve svém vyjádření žalovaný. Není povinností správního orgánu zabývat se případnou aplikací čl. 17 v případech řízení o přijetí zpět, tak jak konstatoval Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 22 Az 12/2016-68: *„Znění ustanovení čl. 17 diskrečního ustanovení odst. 1 Nařízení Dublin III výslovně uvádí, že se lze odchýlit pouze od příslušnosti stanovené ve smyslu čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení. K tomuto se vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 09. 07. 2015, č.j. 3 Azs 15/2015-50, kdy konstatoval, že „(...) postup podle čl. 17 odst. 1 nařízení (EU) č. 604/ 2013 představuje výjimku z aplikace obecného principu určení příslušnosti k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu dle čl. 3 odst. 1 nařízení (...)“.* Na to dále navázal Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 05. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016-34: *„Za použití jazykového a systematického výkladu tak podle nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že diskreční oprávnění atrakce příslušnosti lze případně využít pouze v situaci, kdy je příslušnost určena ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III, tedy pouze v případech, kdy je určena na základě kritérií obsažených v kapitole III tohoto nařízení (čl. 7, resp. 8 až 15). Pokud je příslušnost určena na základě „zbytkového“ kritéria obsaženého v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nelze diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení vůbec využít.“* Přes uvedené však napadené rozhodnutí odůvodnění vysvětlující nepřistoupení k aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení obsahuje a soud ho shledává dostatečným a přezkoumatelným.
16. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval zejména rodinnou situací žalobce. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že nelze přehlédnout skutečnost, že žalobce v Protokolu o pohovoru ze dne 20. 6. 2024 uvedl, že má na území ČR přítelkyni a děti. Další informace o jejich národnosti či rodinné historii neuvedl. Zároveň v Protokolu o podání vysvětlení ze dne 6. 6. 2024 uvedl, že má manželku a 3 děti v Gruzii a žádné jiné příbuzné na území členských států nemá. Rovněž uvedl, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby, pouze

několik kamarádů. Za důvod svého příjezdu uvedl léčbu srdce a kamarády. Žalovaný v důsledku toho konstatoval, že rozpory ve výpovědích žalobce jsou příliš velké, aby mohly být považovány za věrohodné. Taktéž žalovaný poukázal na fakt, že není jasné, jak by na území ČR započal vztah, pokud do EU přicestoval až v březnu 2023, a to na území SRN a následně na Maltu. S ohledem na tyto informace žalovaný správně dle názoru soudu dospěl k závěru, že pokud před příjezdem žalobce do ČR udržoval vztah na dálku, není důvod proč by v něm nemohl pokračovat i po přemístění zpět do SRN. Žalobce se v průběhu správního řízení rovněž nevyjádřil ve smyslu, že by chtěl na území ČR setrvat kvůli přítelkyni nebo dětem. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný neshledal dostatečné důvody pro aplikaci článku 17 Dublinského nařízení. K uvedenému soud doplňuje, že v žalobě neuvedl žalobce žádné další bližší skutečnosti týkající se jeho rodiny. Žalobce v žalobě uvedl pouze to, že má na území rodinu a ta mu zajistila ubytování, aby mohl bydlet s nimi. Soud vyjadřuje údiv nad tím, že žalobce přicestoval na území ČR a pobýval na ubytovně, když mu jeho rodina mohla zajistit jiné ubytování či mohl rovnou bydlet s ní. Jelikož žalobce neuvedl žádné zvláštní okolnosti týkající se jeho rodiny nacházející se na území ČR, neshledal soud tyto argumenty za důvodné pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení či znemožňující předání žalobce do SRN, jak tomu učinil i žalovaný. Existence rodinných vazeb na území ČR bez dalšího nepředznamenává automatickou garanci aplikace čl. 17 Dublinského řízení či nerealizovatelnost předání.

17. Dále žalobce v žalobě argumentoval svým zdravotním stavem. Žalobce v Protokolu o pohovoru ze dne 20. 6. 2024 uvedl, že mu v SRN byly poskytnuty všechny služby, které by měl jako žadatel o azyl dostat a mohl jich využít. Rovněž v Protokolu o podání vysvětlení ze dne 6. 6. 2024 uvedl, že mu v SRN operovali srdce a následně tam pokračoval v léčbě. Dle vlastních slov se nyní jeho stav zhoršil a navštěvuje místního lékaře, přičemž žalobce může pokračovat v léčbě srdce v SRN. Tamní medicína je na velmi vysoké úrovni a žalobci tak v SRN nehrozí vyšší riziko zdravotních problémů než v ČR. Rovněž žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že pravidelně užívá léky, vydělává si různě na brigádách. Z žalobcových výpovědí v rámci správního řízení i nyní z tvrzení obsažených v žalobě nevyplývá, že by byl žalobcův zdravotní stav natolik závažný, aby znemožňoval jeho předání do SRN. Ostatně tomu není tak dlouho, co žalobce sám přicestoval ze SRN na území ČR. Žalobce také nedoložil žádné lékařské zprávy, které by prokazovaly závažnost jeho zdravotního stavu. Ačkoliv je tím, koho tíží v řízení o mezinárodní ochranu břemeno důkazní zejména žalovaný, ani žalobce není zcela této povinnosti zbaven. V případě, kdy žalobce zůstane ve správním řízení nečinný, vystavuje se negativním dopadům své pasivity v podobě možného neúspěchu v řízení. Z výpovědí žalobce je zřejmé, že dochází k lékaři, užívá léky, volně se pohybuje a realizuje svůj osobní život, tj. není upoután na nemocniční lůžko ani nebyl hospitalizován. S ohledem na tato zjištění nepovažuje soud, stejně jako žalovaný, stav žalobce za překážku pro jeho předání do SRN, kde může dále pokračovat ve své léčbě bez přerušování a vystavení se zdravotní újmě. Rovněž nutno podotknout, že SRN je sousedním státem ČR, tudíž předání a přesun žalobce v rámci SRN s ohledem na blízkost nevykazuje žádné známky časové ani finanční náročnosti; rovněž není zřejmé, jak by mělo předání/cestování negativně působit na žalobcův zdravotní stav, neboť lze důvodně předpokládat, že jeho umístění v rámci SRN lze předpokládat v délce několika málo hodin, kdy mu může být po celou tuto dobu poskytnuta lékařská pomoc ve velmi krátké době. K uvedenému soud dále doplňuje, že ani žalobce v žalobě samé nevyločil bezpečnost svého předání do SRN s ohledem na svůj zdravotní stav, pouze uvedl, že je tato okolnost otázkou. Kdo jiný, než sám žalobce by poté měl vědět, zda se cítí natolik zdravý, aby bylo jeho předání

pro něj bezpečné. Za situace, kdy sám žalobce nad touto otázkou polemizuje, lze tvrdit, že jeho zdravotní stav není natolik závažný, aby znemožnil či jinak bránil jeho předání do SRN.

18. Námitka žalobce stran nákladnosti jeho předání a nezohlednění ne hospodárnosti takového postupu shledal soud lichou. Dublinské nařízení a s tím související předávání cizinců do států příslušných k posouzení jejich žádostí existuje nehledě na finanční náročnost, neboť v opačném případě by celý tento postup postrádal významu, neboť každé předání je doprovázeno náklady a je tedy ne hospodárné.
19. K výčtu ustanovení, která byla podle žalobce porušena, soud uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
20. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je správné, neboť žalovaný určil přezkoumatelným způsobem jako příslušný stát k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení SRN, přičemž si pro své závěry obstaral dostatek podkladů, přičemž na základě nich učinil správné závěry, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 16. září 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně